

Teresa Lancholc

Walerian Otwinowski jako tłumacz z łaciny ("Georgik" Wergilego i "Metamorfoz" Owidiusza), Maciej Włodarski, "Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace Historycznoliterackie" Kraków 1972 : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 16/50, 236

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(II) WITKOWSKA Alina: Onirologia i oniromania. "Teksty" 1973 nr 2 s. 43-54.

Szkic poświęcony analizie przeświadczeń romantyków, a w szczególności Mickiewicza, na temat stanów, marzeń i wizji sennych. Zdaniem autorki, należą do nich, między innymi: 1) przeświadczenia o ludzkiej dwoistości, formułowane jako problem sobowtóra lub konflikt pomiędzy "ja" realnym i "ja" ukrytym, oraz 2) przeświadczenia o istnieniu opozycji człowieka wewnętrznego i zewnętrznego, charakterystyczne dla myślenia mistycznego. Autorka sądzi, że funkcje snu związane z rozpoznaniem dwoistości natury człowieka zajmowały Mickiewicza w początkowym okresie jego poetyckiego rozwoju, natomiast dla Mickiewicza-towiańczyka istotne były transpozycje snów w prawdę o człowieku wewnętrznym i zewnętrznym.

BP/50/119

E.Sz.

(II) WŁODARSKI Maciej: Walerian Otwinowski jako tłumacz z łaciny ("Georgik" Wergilego i "Metamorfoz" Owidiusza). "Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace Historycznoliterackie". Z.24. Kraków 1972 s. 177-239.

Otwinowski w swej pracy przekładowej opierał się na renesansowej teorii przekładu. Ani jednak "Georgiki" (wydane w r. 1614), ani "Metamorfozy" (wydane w r. 1638) nie są w pełni przekładem-przyswojeniem: XVII-wieczny tłumacz w nowy, własny sposób patrzył na przekładane dzieła - starał się stworzyć przekłady wierne, ale jednocześnie możliwie jasne i zrozumiałe dla czytelników. Stąd wszystkie dodatki, uzupełnienia czy przyswojenia, wyraźnie widoczne przy zestawieniu tłumaczeń Otwinowskiego z oryginałami oraz z tłumaczeniem "Metamorfoz" przez Jakuba Żebrowskiego (1636 r.). Analiza stosowanych przez Otwinowskiego środków artystycznych, słownictwa i wersyfikacji wskazuje, że sam przekład był dla niego terenem doświadczeń i prób.

BP/50/120

T.L.